

azt mondani: érettebb, mélyebb lett Bertha prózája, de nem csak erről van szó s nem is törvényszerű, hogy az újabb kötet mindig erőteljesebb a korábbiaknál.

Stílusa változott, illetve állapotodott meg leginkább: szikárabb, határozottabb, egyneműbb lett. A korábbi kötetek néha fantasztikumba, irrealitásokba át-átcsapó látomásprózáját most legfeljebb a „*Channel-legenda*” képviseli. Az új kötetben Bertha Bulcsú realizmusa vált nyilvánvalóbbá, tárgyilagosabbá. Ez már novellái kezdsét, első mondatait olvasva is érzékelhető. Mindegyik egy-egy rövid, szinte tudósításra emlékeztető, ténymegállapító kijelentő mondat. A történetet, az asszociációk sorát néha csak egy ellesett egyszerű mozdulat, egy folt, egy hang indítja el. Az apró, jelentéktelen, mindennapi mozzanatok, pillanatok szinte észrevétlenül kapnak hangsúlyt. Hőseivel szemben is kimért, kemény marad az író: a korábbiaktól eltérően gyakran teljesen háttérbe húzódik s csak hőseit beszélgeti.

A könyvben helyet kaptak egyszerű leírások, portrék, tárcák, glosszák is (*Ágyak emeletén, Napfogyatkozás, Rablómese, Kőarc*). A maguk nemében ezek is jó írások, megszoktuk már őket Bertha Bulcsu neve alatt irodalmi lapjaink hasábjain. De itt, a novellák között elvesztik frissességüket, s egyúttal a kötetet is egyenetlenné teszik.

A *Teimel villa* — egyenetlensége s témaköreinek változatlansága ellenére is — újabb bizonyosság arra, hogy szerzője nem regényíróként, hanem novellistaként jobb! (*Szépírodalmi, 1976.*)

SZIGETI LAJOS

